

Efter en vægtning af de forskellige hensyn er der i udvalget opnået enighed om at foreslå, at de optagne fingeraftryk kan opbevares i et særligt register i 5 år fra optagelsen.

Udvalget har endelig overvejet spørgsmålet, om der bør være adgang til at *videregive* oplysninger om udlændinges fingeraftryk til de kompetente myndigheder i andre lande og adgang til opdatering af indberetninger (forespørgsler) modtaget fra andre lande.

Som påpeget af udvalget skal bestemmelserne om elektronisk videregivelse (og modtagelse) af oplysninger om udlændinges fingeraftryk fastsættes i forskrifterne for edb-registeret.

Udvalget har anbefalet, at adgangen til elektronisk videregivelse af fingeraftryk til andre lande bør omfatte de nordiske lande, EU-landene samt lande, der ikke er medlemmer af EU, men som ved hjælp af en parallelkonvention kan forventes at tilslutte sig den ordning, der med EF-asyllkonventionen etableres mellem EU-landene, eksempelvis Schweiz.

Indenrigsministeriet finder det af afgørende betydning for muligheden for at sikre en bred folkelig accept af udlændingepolitikken, at administrationen er effektiv, og at muligheder for misbrug af navnlig asylinstituttet begrænses mest muligt.

Indenrigsministeriet kan derfor tiltræde udvalgets forslag om, at der åbnes adgang til at optage fingeraftryk af de personer, der er omfattet af de ovenfor nævnte grupper A og B.

For så vidt angår de personer, der er omfattet af den ovenfor nævnte gruppe C, er det Indenrigsministeriets opfattelse, at gennemførelse af dette forslag bør afvente en nærmere undersøgelse af behovet for en sådan adgang. Der ønskes dokumentation for, at der er særlige problemer knyttet til denne gruppe.

Indenrigsministeriet kan i øvrigt tiltræde udvalgets anbefalinger. Indenrigsministeriet er i den forbindelse enig med udvalget i, at de fremlagte forslag kan gennemføres på en retssikkerhedsmæssigt fuldt forsvarlig måde.

Det foreslås derfor at indføre en række nye bestemmelser i tilknytning til udlændingelovens § 40.

Det bemærkes, at Indenrigsministeriet vil følge udviklingen på dette område nøje med henblik på en løbende vurdering af, om der er behov for yderligere ændringer.

Rigspolitiet vil i den forbindelse efter en periode på et år afgive en redegørelse til Indenrigsministeriet, som kan danne grundlag for en vurdering af, om intentionerne bag forslagene om bl.a. afsløring af misbrugstilfælde kan anses for opfyldt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11 samt de specielle bemærkninger hertil.

2.3. *Adgang til rådgivning af asylansøgere, der i medfør af udlændingelovens § 48, stk. 2, ud- eller afvises ved indrejsen*

Kompetencen til at træffe afgørelse i ud- eller afvisningssager, hvor udlændingen påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens §§ 7-8, er henlagt til Direktoratet for Udlændinge, jf. § 48, stk. 2.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 2, 7. pkt., skal en person, der ønsker at indrejse i Danmark med henblik på at søge asyl, kun gøres bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp i de tilfælde, hvor der ikke træffes afgørelse om, at den pågældende skal ud- eller afvises. I praksis gives der derfor ikke adgang til rådgivning, f.eks. gennem Dansk Flygtningehjælp, i de tilfælde, hvor der sker afvisning eller udvisning i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 48, stk. 2.

I delbetænkningens kapitel 3 har udvalget bl.a. behandlet spørgsmålet, om asylansøgere skal have adgang til rådgivning af f.eks. Dansk Flygtningehjælp, mens de afventer en afgørelse om ud- eller afvisning efter udlændingelovens § 48, stk. 2, eller eventuelt effektueringen af en sådan afgørelse.

I kapitlets afsnit 3.8. er der nærmere redegjort for udvalgets overvejelser vedrørende behovet for at etablere en sådan rådgivningsordning.

Som anført på side 106 i betænkningen er det udvalgets opfattelse, at asylansøgere i ud- eller afvisningsposition generelt kan have et behov for at kunne tage kontakt til Dansk Flygtningehjælp eller en anden humanitær organisation.

Udvalget har i den forbindelse fundet det afgørende, at gennemførelsen af adgangen til rådgivning i disse tilfælde tilrettelægges på en sådan måde, at de oprindelige intentioner bag § 48, stk. 2 – en hurtig, smidig og retssikkerhedsmæssig forsvarlig procedure – fastholdes, og man har noteret sig Dansk Flygtningehjælps tilkendegivelse om, at man vil være indstillet på at medvirke til, at adgangen til rådgivning ikke påvirker en hurtig effektivering af en eventuel ud- eller afvisning.

Udvalget kan på den baggrund anbefale, at der generelt gives en asylansøger i ud- eller afvisningsposition – uanset om den pågældende er frihedsberøvet eller ej – adgang til at kontakte Dansk Flygtningehjælp. Er asylansøgeren frihedsberøvet, bør der være adgang til rådgivning af Dansk Flygtningehjælp uden brev- og besøgskontrol.

Den nærmere tilrettelæggelse af ordningen bør efter udvalgets opfattelse fastlægges efter forhandling mellem Indenrigsministeriet, Dansk Flygtningehjælp og Rigspolitechefen.